

Spreken over de komst van de Heer

Vooraf in een tijd van verval is er geen heerlijker onderwerp denkbaar dan het onderwerp van de komst van de Heer Jezus.

Toen Maleachi zijn profetie schreef, verkeerden zowel de priesters als het volk in zijn geheel genomen in een zeer treurige toestand. Maar wat deden nu zij die de Heer vreesden? Wij lezen: 'Alsdan spreken, die de HEERE vrezen, een ieder tot zijn naaste ...' (Mal. 3:16). En waarover spraken zij? Over de komst van de Heer. Zij vreesden de Heer; dat wil zeggen: zij bewaarden het woord van de Heer tegenover hen die geen ontzag hadden voor God. En zij gedachten aan de Naam van de Heer; dat wil zeggen: Zijn Naam verloochenden zij niet. Deze was hun boven alles kostbaar en het Middelpunt van hun overdenkingen.

Er kan van hen worden getuigd dat zij de Naam van de Heer vreesden (Mal. 4:2). Hoe mooi is dit! En hoe verkwikt dat het hart van de Heer! Tegen de felle haat blinkt de liefde het heerlijkst uit. Hier vond de Heer, in weerwil van het verval, gemeenschapsoefening met Hem. Hier waren harten die hadden leren verstaan dat de vreze des HEEREN het beginsel is van alle wijsheid. Geen werken, maar het beven voor Zijn woord (Jes. 66:2). Er werd niets liever dan over de komst van de Messias gesproken.

Zou de Heer dit niet opmerken en belonen? 'De HEERE merkt er toch op en hoort, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven' (Mal. 3:16). Alles hoort en ziet Hij. Alles schrijft Hij op in een gedenkboek. Het geschrevene is steeds voor Zijn aangezicht. De Heer der heerscharen zal hen Zichzelf tot een eigendom doen zijn, en de Zon der gerechtigheid zal voor hen opgaan (Mal. 4:2).

Toen de Heer Jezus op aarde kwam, was de toestand in het land van de belofte allertreurigst. Maatschappelijk, zedelijk en godsdienstig was alles verdorven. Vooral de leiders van het volk waren diep gezonken. Maar wat deden nu zij die de Heer vreesden? Wij lezen in Lukas 2:25 en 38 dat de rechtvaardigen en Godvrezenden de vertroosting van Israël, de verlossing verwachtten.

En waarover spraken zij met elkaar? Over de komst van de Heer. Dit blijkt uit hetgeen Anna deed. Toen zij zelf de Messias had gezien en de Heer had geprezen, haastte zij, de oude vrouw, zich om tot allen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten, over Hem te spreken. Zij vreesden de Heer. Vierhonderd jaar tevoren was door Maleachi de voorloper van de Messias en de Messias Zelf beloofd. Zou Hij nu komen? Simeon had een Goddelijke aanwijzing ontvangen door de Heilige Geest, dat hij de dood niet zien zou voordat hij de 'Christus [des] Heren' gezien had. De Geest leidde hem, en ook Anna, in de tempel. Ongetwijfeld hebben ze elkaar verteld over de naderende komst van de Heer. Te midden van alle onverschilligheid hielden zij vast aan de beloften, aan het woord van de Heer en vreesden zij Zijn Naam.

Zou de Heer dit onbeloofd laten? De beloofde Verlosser werd in de tempel gebracht. En Simeon loofde God, en zei: 'Nu laat gij, Heer, uw slaaf in vrede heengaan naar Uw woord' (Luk. 2:29). En Anna loofde de Heer en bracht de blijde boodschap aan allen in Jeruzalem die de Heer verwachtten, aan hen die samen spraken over de naderende komst van de Heer.

Hoe is het met ons? Ook wij leven in een ernstige tijd. Maar waarmee houden wij – in deze ernstige tijd – ons bezig? Het Oude Testament eindigt met de belofte van de Heer als de Zon der gerechtigheid. Het Nieuwe Testament stelt ons op zijn laatste bladzijde de komst van de Heer Jezus als de Morgenster voor. Spreken wij hierover met elkaar? Dit kan alleen het geval zijn wanneer we de Heer vrezen, wanneer we Zijn Naam gedenken.

Daarom zijn de vermaningen van de apostel Judas voor deze tijd van zoveel belang. ‘Maar gij, geliefden, terwijl gij uzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof en bidt in de Heilige Geest, bewaart uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus ten eeuwig leven’ (Judas: 20-21).

Vier noodzakelijke dingen! We moeten niet alleen luisteren naar anderen, maar zelf het Woord lezen, onszelf en elkaar opbouwen op het allerheiligst geloof, dit is op Gods Woord. Dan, waar het Woord in de Geest van God tot ons komt, moeten wij in de Geest tot God ons woord richten in het gebed. Wij zijn geplaatst in de liefde van God en wij moeten onszelf daar bewaren; zij wijkt niet van ons, maar wij kunnen van haar scheiden. Maar gelukkig, niet altijd zullen we leven in zo’n ernstige tijd van verval, van scheuring en verdeeldheid! En daarom verwachten we de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus. We voelen dat het de tijd is, dat Hij komen moet!

Zie, als we aan deze woorden gehoor geven, dan zijn we in een toestand om het Woord te bewaren en Zijn Naam niet te verloochenen. Dan kunnen we volhardend uitzien naar de komst van de Heer Jezus, zoals de Heer Zelf volhardt in Zijn verlangen naar ons. Dan voelen we behoefte om met elkaar te spreken over de Heer en over Zijn komst. ‘Vertroost dan elkaar met deze woorden’ (1 Thess. 4:18).

Schrijver onbekend.